

самата византійска имперія съ много ёще голѣмы и малкы държавицы отъ старыя материкъ ; а за да създадѣтъ Гърцытъ едно Патріаршество подъ име *Велика черкова* и Вселенска, трѣбаше да съсыпѣтъ патріаршествата, независимытъ черкови на другытъ христьенскы народы въ Имперіята.

Тѣй са създаде гръцката патріархія въ столицата на Кесаритѣ новоримскы, сега на великытъ Султаны, и не трѣба никакъ да са чудимъ, като гледамы новытъ фанаріоты да турѣтъ въ дѣйствиѣ религіозныя ваидализмъ, който толкозъ чудно послужи на самолюбіето на тѣхныя Отецъ. Защото другытъ православны патріарси сѣ опазили и сѣкогы ще пазѣтъ тѣхнытъ каноническы титлы : *Александрійскый, Антиохійскый, Іерусалимскый*. Но щомъ Византія станѣ на Константинополь, Цариградъ, една мѣстна титла *Константинопольскый* Патріархъ малка са видѣше на негова Епископъ. Една народна титла — гръцкый патріархъ, българскый патріархъ, сръбскый, русскый, французскый (ако да имаше), за него бѣше една титла твърдѣ смирена и долна ! Неговото самолюбіе безъ граница, като пригрѣщаше цѣла вселенна, трѣбаше му или искаше и една пакъ голѣма титла ; слѣдов. той зе исполниската титла « *Вселенскый Патріархъ*. »

За да сваля най-послѣ тѣзи несъизмирима гордость, Богъ подбуди единъ человекъ, единъ извънреденъ человекъ — Мохаммедъ, арабскый пророкъ. Благодареніе на неуморната дѣятелность на този человекъ, колкото и на ентузіастическото възбужденіе дадено отъ него на арабскытъ и турскы народы, гръцкытъ цариградскый патріархъ завчасъ са намѣри токо между стѣнытъ на Византія. Но приземаньето на Византія отъ Мохаммеда II или, по добръ, преображеніето на новыя Римъ въ нова Мекка, вмѣсто да погаси жедата, която мѣчеше съ вре-